

“कतमोऽध्यङ्ग” ? इति पुनः शाकल्यप्रश्ने, “योऽयं पवत” इत्युक्तं तत्र पवत इत्यनेन वायुरुक्तः । “तदाह्यर्द्यदयमेकएष पवते अथ कथमध्यङ्ग” ? इति । वायोरैकत्वेन अध्यङ्ग-शब्दार्थस्य सार्ङ्गत्वस्यासम्भवे पुनराक्षिप्ते “यदस्मिन् इदं सर्व-मध्याध्नीत् तेनाध्यङ्ग” इत्युत्तरम् तेन अधिकशब्दहेतुत्वात् वायोरध्यङ्गत्वात् तथात्वम् अधि+अध-लङ् अध्याध्नीत् ।
अध्यवसाय पु० अधि+अव-सो-घञ् । इदमेवमेवेति विषय-परिच्छेदे निश्चये । स चात्मधर्म इति नैयायिकाः बुद्धिधर्म इति सांख्यादयः । “उपात्तविषयाणाभिन्द्रियाणां वृत्तौ सत्यां बुद्धेः रजस्तमोऽभिभवे सति यः सत्त्वसमुद्रेकः सोऽयमध्यव-साय इति वृत्तिरिति चाख्यायते” इति सांख्यतत्त्वकौमुदी-परिभाषितलक्षणः, “कर्त्तव्यमिति योऽयं निश्चयः चित्-साक्षिध्यात् प्राप्तचैतन्याया बुद्धेः परिणामः सोऽयमध्य-वसाय” इत्युक्तलक्षणो वा निश्चयः । “प्रतिविषयाध्यवसायो दृष्टमिति सां०का० । उक्ताहे च । उक्ताहश्च कर्मसु सुकरत्वेन ज्ञानात् उद्यमभेदः ।

अध्यवसायित वि० अध्यवसायो जातोऽस्य तारा० इतच् ।

जाताध्यवसाये ।

[निश्चयवति च ।

अध्यवसायिन् वि० अधि+अव-सो-णिनि । उक्ताहान्विते अध्यवहनन न० अधि-उपरि अवहननम् । पूर्णावघातेन वित्तुषीकरणेऽपि पुनरवघाते । तेन च “व्रीहीनवह-न्तीति” नियमपालनम् ।

अध्यशन न० अधिकमशनम् । “साजीणे भुज्यते यत्तु तद-ध्यशनमुच्यते” इति सुश्रुतोक्ते अजीर्णेऽपि अधिकाशने ।

“यथोक्तैः प्रकोपणैर्विरुद्धाध्यशनस्त्रीप्रसङ्गैत्यादि” सुश्रुतम् ।

अध्यस्त वि० अधि+अस-कर्मणि क्त । कताध्यासे आरौ-पिते, अध्यासश्चाग्रे वक्ष्यते तद्विषये मिथ्याभूते पदार्थे । शुक्तौ रजतमध्यस्तम् ब्रह्मणि जगदध्यस्तमित्यादि ।

अध्यात्म अय्य० आत्मानं देहमिन्द्रियादिकं ज्ञेयं ब्रह्म वाऽधिकृत्य टच् समा० । देहमिन्द्रियादिकम् आत्मानं ब्रह्म वाधिकृत्येत्यर्थे । तत्र देहाधिकारे “अध्यात्ममिति” वृ० उ० अधिदेवताशब्दे दृश्यम्, तत्र प्राणाद्यधिकारेण अन्तर्या-मित्वसक्तम् । ज्ञेयज्ञाधिकारे “अध्यात्मयोगाधिगमेनेति” । “अध्यात्मरतिरासीनो निराकाङ्क्षो निराभिष” इति मनुः । “आत्मानं ब्रह्माधिकृत्येति” कुल्लू० । “जरामरणमोक्षाय सामान्त्रित्य यतन्ति ये । ते ब्रह्म तद्विदुः क्तस्त्वमध्यात्मं कर्म चाखिलमिति” गीता । “ते जनाः परं ब्रह्म क्तस्त्वमध्यात्मञ्च विदुः ये तत् प्राप्तव्यं देहादिव्यति-

रिक्तं शुद्धमात्मानञ्च जानन्तीति” श्रीध० । “अक्षरं परमं ब्रह्म स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते” इति गीता । “स्वस्थैव ब्रह्मण्य एवांशतया जीवस्वरूपेण भावोभवनं स एवात्मानं देहम-धिकृत्य भोक्तृत्वेन वर्त्तमानोऽध्यात्मशब्देनोच्यते” इति श्रीधरः । तेन देहाधिकारेण भोक्तृतया ब्रह्मणोऽंशस्य जीवभवनेऽस्य पारिभाषिकत्वं सूचितम् “अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामहमिति” गीता सा च विद्या न्यायवैशेषिकमते देहभिक्षत्वेन, सांख्यादिमते प्रकृतिभिन्न-त्वेन आत्मनः स्वरूपादिप्रतिपादिका । वेदान्तिमते तु ब्रह्माभिन्नत्वेनेति भेदः । सर्वेषां मतेऽध्यात्मतत्त्व-ज्ञानरूपत्वात्तस्या अध्यात्मविद्यात्वम् । तत्र नैयायिकवैशे-षिकमते आत्मा द्विविधः जीवात्मा परमात्मा च । तत्र जीवात्मानमधिकृत्य उदयनाचार्येण आत्मतत्त्वविवेकरूपप्रक-रणं, परमात्मानमधिकृत्य च कुसुमाञ्जलिनामकमपरं प्रकरणं निरमायि । सांख्ये ईश्वरानभ्युपमेन पुरुषस्य प्रकृत्यादिभ्यो विवेकज्ञानाय षडध्यायोरूपं कपिलमुनिना, तन्मूलकमीश्वर-कृत्येन च सांख्यकारिकाः सप्ततिः निरमायिषत, वाच-स्पतिना च ता व्याख्याताः ततएव विस्तरोऽवसेयः । पातञ्जले तु जीवानामीश्वरस्य च भेदस्वीकारेऽपि ईश्वरप्रणिधानेन पुरुषस्य प्रकृत्यादिभ्यो भेदसाक्षात्कार इति भेदः । अधिकं तत्तच्छब्दे वक्ष्यते । “मयि कर्माणि स-र्वाणि संन्यस्याध्यात्मचेतसेति” गीता । “अध्यात्मचेतसा विवेकबुद्ध्या” अध्यात्मं जातः उञ् । अनुश्रुतिका० द्विपद-वृद्धिः । आध्यात्मिकं दैहिके मानसिके च दुःखादौ ति० ।
अध्यात्मदृश वि० अध्यात्मं पश्यति दृश-क्तिन् । आत्मज्ञे-विषयत्यागेनात्मसातदर्शके ।

अध्यात्मयोग पु० आत्मानं ज्ञेयज्ञमधिकृत्य योगः । विषयेभ्यः प्रतिसंहृत्य चेतस्यआत्मनि समवधाने । “अध्यात्म योगाधिगमेनेति” ।

अध्यात्मरामायण न० आत्मानमधिकृत्य कृतं रामसायनं यत् । वाल्मीकिप्रणीते अध्यात्मज्ञानप्रतिपादके प्रस-ङ्गतो रामचरितज्ञापके स्वनामख्याते ग्रन्थभेदे ।

अध्यात्मशास्त्र न० अध्यात्म प्रतिपादकं शास्त्रम् । आत्म-स्वरूपादि प्रतिपादकग्रन्थे ।

अध्यापक पु० अध्यापयति अधि+इङ् णिच्-खल् । अध्ययनकारयितरि, उपाध्याये च । “ऋतकाध्यापकोयस्तु ऋतकाध्यापितस्तथेति” मनुः । अस्य अक्रान्तत्वेऽपि याज-कादिगणे पाठात् षठीसमासः तेन वेदाध्यापकः न्याया-